

UZASADNIENIE

Powódka – M. K. (1) wniosła pozew o zapłatę przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W., w którym domagała się zasądzenia kwoty 23.328,09 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 listopada 2015r. Do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że dochodzona pozwem kwota stanowi odszkodowanie w związku z kolizją drogową w dniu 18 września 2015r., w wyniku której uszkodzony został samochód V. (...) o nr rej. (...) należący do powódki. Pozwany jest obowiązany do zapłaty na podstawie umowy ubezpieczenia OC zawartej z posiadaczem pojazdu, który był sprawcą szkody, a ustalona w toku postępowania likwidacyjnego kwota nie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego. Powódka wskazała, że na zlecenie pozwanego sporządzony został kosztorys na kwotę 9.792,85 zł, która została powódce przekazana tytułem naprawienia szkody. Powódka nie zgadza się z taką wysokością odszkodowania, stwierdziła że koszt przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego jest wyższy. Na zamówienie powódki rzeczoznawca sporządził wycenę wysokości kosztów naprawy samochodu, w której ustalił je na kwotę 33.120,94 zł. Powódka wezwała pozwanego do zapłaty różnicy pomiędzy tak ustalonym odszkodowaniem a przekazaną jej kwotą, na co pozwany nie wyraził zgody.

W odpowiedzi na pozew pozwany – (...) S.A. W W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pisma procesowego pozwany przyznał, że ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną powódce w wyniku kolizji w dniu 18 września 2015r. i podjął czynności zmierzające do naprawienia szkody. Ustalone przez pozwanego odszkodowanie stanowiło kwotę 9.792,85 zł i zostało przyjęte na podstawie oględzin uszkodzonego samochodu, analizy przedstawionych przez powódkę dokumentów oraz kosztorysu rzeczoznawcy. Ustalona przez pozwanego wysokość odszkodowania uwzględnia średnie ceny zakupu części zamiennych oraz koszt robocizny, z uwzględnieniem stanu pojazdu powódki sprzed zdarzenia, jego rocznika i przebiegu. Przedstawiony przez powódkę kosztorys zawiera wysokie ceny części zamiennych oraz stawkę roboczogodziny przekraczającą istniejącą na lokalnym rynku. Pozwany wskazał także, że pojazd powódki był w ostatnim roku co najmniej dwukrotnie naprawiany, a szkody obejmowały zbliżony zakres uszkodzeń. Pozwany pouczył powódkę o konieczności przedstawienia faktur dokumentujących ceny części użytych do naprawy pojazdu o prawie żądania dodatkowych oględzin pojazdu oraz braku zgody na zastosowanie stawek za roboczogodzinę przyjętych w autoryzowanym serwisie, gdy naprawa nie jest w nim dokonywana.

Na rozprawie w dniu 14 lutego 2017r. powódka podtrzymała żądanie pozwu i przytoczone twierdzenia uzasadniające je.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. (1) jest właścicielem samochodu V. (...) nr rej. (...). Pojazd był w pełni sprawny, nie wymagał napraw.

Okoliczności bezsporne, a ponadto:

- przesłuchanie powódki M. K. – k. 152-152v.

W wyniku kolizji zaistniałej w dniu 18 września 2015r. Samochód V. (...) nr rej. (...) uległ uszkodzeniu. Sprawca kolizji zawarł umowę ubezpieczenia OC za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu z (...) S.A. w W..

Okoliczności bezsporne

Uszkodzenia pojazdu obejmowały całą jego przednią część, zniszczeniu uległy m.in. maska, zderzak, lampy, chłodnica. Uszkodzone zostały także tylne drzwi po lewej stronie.

Dowód:

- przesłuchanie powódki M. K. – k. 152-152v.

M. K. zgłosiła szkodę w zakładzie ubezpieczeń sprawy szkody.

Rzecznawca M. S. na zamówienie (...) S.A. wykonał kosztorys, w którym ustalił wysokość przewidywanych kosztów naprawy samochodu WV Golf nr rej. (...).

W decyzji z 13 października 2015r. (...) S.A. W W. ustalił wysokość odszkodowania w kwocie 9.792,85 zł.

Dowód:

- decyzja z 13.10.2015r. - k. 28,
- kosztorys rzeczoznawcy – k. 29-38,
- dokumenty w aktach szkody nr (...),
- dokumentacja fotograficzna – k. 56-62

M. K. poleciła rzeczoznawcy motoryzacyjnemu J. M. sporządzenie kosztorysu naprawy samochodu V. (...). Rzecznawca przeprowadził oględziny uszkodzonego pojazdu, wykonał fotografie. W ocenie technicznej z dnia 21 października 2015r. ustalił koszty naprawy pojazdu na kwotę 33.120,94 zł.

Pismem z 10 listopada 2015r. M. K. wezwała (...) S.A. w W. do zapłaty kwoty 23.328,09 zł w terminie 7 dni od otrzymania pisma. Ubezpieczyciel nie zapłacił żądanej kwoty.

Dowód:

- ocena techniczna z dnia 21.10.2015r. – k. 12-27

- wezwanie z 10.11.2015r. - k. 39-41.

Koszty przywrócenia samochodu V. (...) nr rej. (...) do stanu istniejące przed wypadkiem obejmują kwotę 28.491,82 zł.

Dowód:

- opinia biegłego I. G. – k. 86-110.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne niemal w całości.

Powódka domagał się zapłaty odszkodowania równego kosztowi przywrócenia do stanu poprzedniego samochodu marki V. (...) nr rej. (...), uszkodzonego wskutek kolizji drogowej, z winy kierowcy, za którego odpowiedzialność gwarancyjną ponosi pozwany.

Podstawą prawną roszczenia powoda był art. 805 k.c. w zw. z art. 34 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 392 ze zm.).

Stosownie do art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie: 1) przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku; 2) przy ubezpieczeniu osobowym - umówionej sumy pieniężnej, renty lub innego świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku w życiu osoby ubezpieczonej.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 cytowanej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu mechanicznego uważa się również szkodę powstałą podczas i w związku z: **1)** wsiadaniem do pojazdu mechanicznego lub wysiadaniem z niego; **2)** bezpośrednim załadowywaniem lub rozładowywaniem pojazdu mechanicznego; **3)** zatrzymaniem lub postojem pojazdu mechanicznego (ust. 2).

W myśl art. 36 ust. 1 ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej

Niespornymi okolicznościami sprawy było spowodowanie szkody przez kierowcę będącego stroną umowy ubezpieczenia OC zawartej z pozwanym oraz powstanie szkody po stronie powódki na skutek kolizji w dniu 18 września 2015r. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za szkodę, podnosił że przekazana powódce kwota stanowi pełne jej naprawienie i jest adekwatna zarówno do stanu pojazdu, jak i zakresu uszkodzeń pojazdu ustalonych w postępowaniu likwidacyjnym.

Okolicznością sporną w toku procesu była natomiast wysokość szkody, jakiej doznała powódka wskutek kolizji. Zdaniem powódki wypłacona jej przez pozwanego suma odszkodowania była zaniżona i jedynie w części rekompensowała uszczerbek majątkowy związany z powypadkową naprawą samochodu. Jednocześnie zakres uszkodzeń pojazdu nie był objęty sporem stron. Pozwany wskazywał, że sporządzony w tzw. postępowaniu likwidacyjnym kosztorys uwzględnia stan pojazdu przed szkodą, jego rok produkcji i przebieg, nadto wykonany został w oparciu o średnie ceny zakupu części zamiennych oraz średnią cenę robocizny na rynku lokalnym.

Ustalając wysokość odszkodowania, Sąd oparł się na treści opinii biegłego I. G., który mając na uwadze ustalony przez pozwanego zakres niezbędnych prac naprawczych dokonał oszacowania wartości tych prac, przyjmując że do naprawienia szkody w pojeździe może dojść przy użyciu części nowych, oryginalnych oraz przy zastosowaniu cen robót obowiązujących w warsztatach naprawczych w okolicy miejsca zamieszkania poszkodowanej. Biegły ustalając wysokość kosztów naprawy niezbędnych do przywrócenia pojazdu powódki do stanu przed szkodą zweryfikował kosztorysy sporządzone na zamówienie stron procesu i samodzielnie ustalił zakres niezbędnych prac naprawczych. Opinia biegłego została sporządzona zgodnie z poleceniem określonym w zleceniu Sądu, jest należycie umotywowana, nie zawiera sprzeczności, niejasności, nie można jej treści zarzucić naruszenia zasad logiki. Weryfikacji kosztorysów sporządzonych dla stron procesu dokonana została w oparciu o dokumentację fotograficzną uszkodzeń pojazdu wykonaną przez rzeczoznawcę J. M., a także dokumentację fotograficzną szkody sporządzoną w toku postępowania likwidacyjnego. Biegły ustalił zakres prac niezbędnych do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego na podstawie oględzin pojazdu przeprowadzonych przez tych rzeczoznawców. Pozwany przedstawił zastrzeżenia co do zaliczenia przez biegłego I. G. do kosztów naprawy wymiany pokrywy przedniej oraz drzwi tylnych z lewej strony, wobec czego biegły w wyjaśnieniach pisemnych uzasadnił to zakresem uszkodzeń ustalonym przez rzeczoznawców. Sąd zważył, że pozwany w procesie nie przedstawiał dowodów na zakres uszkodzeń pojazdu V. (...), poza zgromadzonymi w aktach szkody. Dokumenty te wraz z fotografiami uszkodzonego pojazdu były przedmiotem analizy biegłego. Z kolei powódka przesłuchana na rozprawie stwierdziła, że uszkodzenie drzwi tylnych zaistniało wskutek kolizji, a przeciwko takiemu twierdzeniu nie zostały przedstawione żadne środki dowodowe. Co do pokrywy przedniej biegły w oparciu o fotografie pojazdu po jego uszkodzeniu stwierdził, że została ona uszkodzona, zatem uzasadnione jest uwzględnienie kosztów jej wymiany. Nie było zatem podstaw, aby odmówić uwzględnienia kosztów naprawy pokrywy przedniej i drzwi tylnych z lewej strony, które to koszty obejmowała kwota ustalona przez biegłego I. G..

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w toku procesu. Sąd uznał za wiarygodne dowody z przesłuchania powódki, a także z dokumentów prywatnych: kosztorysu naprawy sporządzonej na zamówienie powódki, kalkulacji sporządzonej przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego oraz dokumentów zgromadzonych w tym postępowaniu. Kluczowym dowodem dla oceny wysokości szkody był jednakże dowód z opinii biegłego. Podczas dokonywania wyceny biegły uwzględnił wiek i stan techniczny pojazdu. Ustalając

wartość koniecznych napraw samochodu biegły wziął pod uwagę koszt nowych, oryginalnych części zamiennych do przedmiotowego samochodu.

Ustalając wysokość szkody po stronie powódki, Sąd przyjął koszt prac naprawczych według wysokości stawek za robociznę ustalonych przez biegłego oraz według cen części nowych, oryginalnych. W toku procesu pozwany nie wykazał w żaden sposób, aby stawki obowiązujące w miejscu zamieszkania poszkodowanej M. K. odbiegały od przyjętych przez biegłego, z kolei biegły w opinii wyraźnie stwierdził, że użycie tzw. zamienników nie przywróci pojazdu do stanu poprzedniego. Stąd też Sąd uznał wysokość stawek za prace naprawcze w wysokości ustalonej w opinii biegłego.

Zgodnie z art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz ewentualne korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Naprawienie szkody następuje natomiast według wyboru poszkodowanego bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.). W wypadku zakładu ubezpieczeń, ponoszącego odpowiedzialność gwarancyjną za sprawcę szkody, odpowiedzialność ograniczona jest w zasadzie do zapłaty świadczenia pieniężnego.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, że użycie do naprawy samochodu części nowych, oryginalnych nie jest konieczne, a konieczność taka musi zostać wykazana przez powoda, to w ocenie Sądu stanowisko takie nie znajduje oparcia w przepisach prawa i poglądach wyrażanych w orzecznictwie. Pozwany nie wykazał, aby części uszkodzone w pojeździe V. (...) były zużyte w stopniu uzasadniającym dokonanie potrącenia wartości części nowych, nadto nie wyjaśnił z jakiego źródła miałyby poszkodowana uzyskać części odpowiadające zużyciu części uszkodzonych. Nie można wymagać, by przy naprawie poszkodowana poszukiwała części używanych bądź najtańszych dostępnych na rynku. Przywrócenie do stanu poprzedniego ma polegać na naprawie pojazdu zapewniającej mu właściwy stan techniczny oraz bezpieczeństwo jego użytkownika. W ocenie Sądu taki skutek może zapewnić jedynie naprawa, przy użyciu części nowych i oryginalnych. W uzasadnieniu uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2012r., sygn. III CZP 80/11 wskazano, że „zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi”. Pogląd ten został wyrażony celem ujednolicenia wykładni art. 363 § 1 w zw. z 361 § 2 k.c. We wcześniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażany był pogląd, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, do których to wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972r., sygn. akt II CR 425/1972; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, sygn. akt III CZP 32/2003, Lex (...), 26 sierpnia 2015r.). W uzasadnieniu uchwały z 12 kwietnia 2012r. odnotowano poglądy odmienne wyrażone w orzecznictwie sądów powszechnych, które prowadzą do wniosku, że w sytuacji gdy uszkodzona została rzecz już częściowo używana, to ciężar jej przywrócenia do stanu poprzedniego spoczywałby częściowo na poszkodowanym. Takie obciążenie poszkodowanego skutkami zwinionego działania sprawcy szkody lub innej osoby odpowiedzialnej cywilnie za tę szkodę jest w ocenie Sadu niezasadne. Przywrócenie bowiem rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów i materiałów, to poniesione na to wydatki wchodzi w skład kosztu naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego, a w konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę (Wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972 r., sygn. akt II CR 425/72, Lex (...), 27 sierpnia 2015r.). Pozwany w toku procesu nie wykazał, aby użycie części nowych prowadziło do wzrostu wartości pojazdu uszkodzonego w kolizji, ponadto pominął okoliczność, że użycie do naprawy części nowych, które zastępują w uszkodzonym pojeździe inne, wymagające wymiany nie prowadzi do prostego zwiększenia wartości pojazdu jako sumy wartości użytych części. Części te z momentem ich połączenia z samochodem przestają być samodzielnym przedmiotem obrotu, a ocenie winna podlegać wartość pojazdu jako całości. Reasumując, w niniejszej sprawie brak

było podstaw, aby po kolizji obligować powoda do naprawienia samochodu poprzez zastosowanie części zamiennych używanych, albowiem nie zapewniałoby to pełnej restytucji szkody.

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż skuteczne podnoszenie roszczeń odszkodowawczych nie jest uzależnione od dokonania naprawy pojazdu. Naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.05.2002r., sygn. akt V CKN 1273/00, Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988r., sygn. akt 151/88, Lex (...), 27 sierpnia 2015r). Wobec powyższego chybiony jest zdaniem Sądu, argument pozwanego iż powód mógłby udowodnić poniesienie żądanej kwoty jedynie poprzez przedstawienie weryfikacji kosztorysu pozwanego przez zakład naprawczy wybrany przez poszkodowanego lub przedłożenie stosowanego rachunku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. K. (1) kwotę 18.698,97 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy ustalonymi kosztami przywrócenia pojazdu do stanu przed powstaniem szkody (28.491,82 zł), a kwotą przekazaną powódce przez pozwanego (9.792,85 zł). Co do powództwa przewyższającego tę kwotę, oddalono je jako niezasadne.

Pozwany został wezwany do zapłaty pismem z 10 listopada 2015r. nadanym pocztą tego samego dnia, nie zaprzeczył skutecznemu doręczeniu mu wezwania, zatem w dniu 20 listopada 2015r. pozostawał w opóźnieniu co do obowiązku zapłaty. Dlatego też od zasądzonej na rzecz powódki kwoty Sąd przyznał również odsetki ustawowe od dnia 20 listopada 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 kpc, art. 100 kpc w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. Z 2015, poz. 1800 ze zm.). Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W myśl § 3 do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Zgodnie z art. 100 kpc w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Powódka wygrała proces w 80,1 %, zatem w tej części poniesione koszty procesu winny zostać powódce zwrócone. W pozostałej części, tj. co do 19,9 % kosztów procesu, obciążają one powódkę stosownie do części, w której proces przegrała. Łącznie poniesione przez strony koszty procesu wynoszą 11.378,73 zł i obejmują: opłatę od pozwu 1.167 zł, koszty zastępstwa procesowego stron w kwotach po 4.817 zł oraz wynagrodzenie biegłego pokryte z zaliczki powódki w wysokości 577,73 zł. W oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i stosunkowego rozdzielenia kosztów powód obowiązuje jest ponieść kwotę 9.114,36 zł (80,1 % z kwoty 11.378,73 zł), podczas gdy powódkę obciąża wysokość kosztów w kwocie 2.264,37 zł (19,9 % z kwoty 11.378,73 zł). Powódka poniosła tytułem kosztów procesu kwotę 6.561,73 zł, wobec czego pozwany jest zatem obowiązany do zwrotu powódce tytułem kosztów procesu kwoty 4.297,36 zł.